

Nieuwsbrief 115

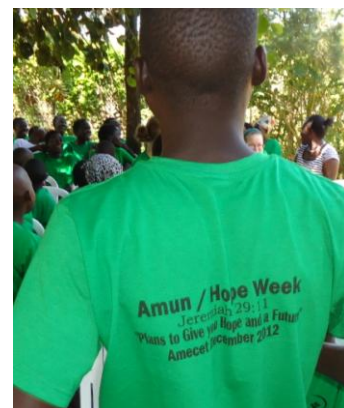

Yoga kere

Soroti, December 2012

Terwijl ik dit schrijf, staat de ventilator achter me te draaien en hoorde ik dat het sneeuwt in Nederland!!! Het is alweer december en dat betekent hier dat de hete droge tijd zo'n beetje gaat beginnen.

Op het moment is het hier hartstikke druk, deze week hebben we 46 kinderen in de leeftijd van 10-18 jaar in ons Amun huis. We hebben een speciale week georganiseerd voor alle oudere kinderen die bij ons hebben gewoond en die HIV+ zijn. We merken in onze contacten, dat sommigen het toch best moeilijk hebben thuis. We ondersteunen zo'n 8 studenten in het middelbaar onderwijs, ze wonen dan in een kostschool, ook dat brengt weer aanpassing met zich mee. Ons thema voor de week is uit Jeremia 29:11 : "plannen voor een hoopvolle toekomst". Het afgelopen jaar zijn er twee tieners overleden, door verkeerd medicijn gebruik. De ARV's zijn geweldig en door deze medicijnen hebben de kinderen een kwalitatief goed leven, zoals andere kinderen. Maar wanneer je de medicijnen niet elke dag inneemt, wordt je resistent. Dat gebeurde bij de twee kinderen die zijn overleden. We hebben uitgebreid aandacht aan de ARV's geschonken en ik geloof dat de kinderen het begrepen hebben. We hadden sport en in groepen spraken we over bepaalde onderwerpen door.

Met de hulp van de Stichting De Figurant, waren we in staat een tweede verdieping te bouwen op de HIV kliniek voor kinderen in het plaatselijke ziekenhuis. In 2009 hebben we de eerste verdieping gegeven en die werd te klein. In overleg met Stichting De Figurant konden we de tweede verdieping bouwen. Die is deze week geopend door de burgemeester van Soroti en de kinderen! Een heel warm "Eyalama" (dank je wel) gaat naar al die mensen die, ondanks de crisis, toch wilden helpen en zo veel hebben gegeven. We zijn jullie zo dankbaar dat jullie achter dit project wilden staan en zeggen uit naam van al die kinderen die in deze kliniek behandeld (gaan) worden: Eyalama noi!

In Amecet gaat alles goed, we hebben wel een drukke tijd gehad met al de babies, daarnaast hadden we ook wat oudere kinderen. In mijn vorige brief schreef ik over premature babies. Die zijn nu allemaal naar huis en

het is zo mooi om te zien dat deze kleintjes nu sterke baby's zijn en het is waard al de moeite en de zorgen die we om hen hebben gehad.

In Oktober stierf Joseph, een jongen van 12 jaar. Hij was 5 maanden bij ons en we zijn allemaal van hem gaan houden. Hij kwam erg verzwakt en ondervoed binnen, hij was HIV+ en had zelf thuis zijn medicijnen moeten regelen. Dat is moeilijk wanneer je een kind bent en je moet al die vieze pillen slikken. Daar is het probleem mee begonnen, omdat hij zo zwak werd, kreeg hij TB. Bij ons knapte hij op, zijn ARV's werden veranderd in sterkere medicijnen, We dachten dat hij het zou gaan redden, maar toen werd hij ziek, eerst malaria, daarna andere infecties. De laatste twee weken lag hij in coma. Het was echt zo triest. We hadden toen twee verpleegsters uit Nederland, zij hebben hem zo goed verzorgd. Iedereen was onder de indruk van zijn sterven, ook de kinderen, ze

hadden met hem gespeeld, ze missen hem. Ik weet dat hij bij ons gelukkig was, hij is zelfs nog een poosje naar school geweest, hij genoot daarvan. God heeft hem terug gehaald en ik weet dat zijn tijd bij ons, ook in God's plan was.

Petra, een van de twee verpleegsters, is nog steeds bij ons, daarom is het mogelijk dat ik met mijn 4 meiden in December naar Nederland kan komen. We hadden in oktober een groep van EO Metterdaad die ons kwam bezoeken en in die groep was Anneke, een gepensioneerde verpleegster. Zij is terug gekomen om ons 3 maanden te komen helpen. Ik kan dus met een gerust hart vertrekken! En we hebben er zo'n zin in! Helen wil de hele tijd maar haar koffer gaan pakken, maar wat ze er dan in stopt zijn katoenen jurken en T-shirts. Ze kan niet begrijpen dat het te koud is voor Nederland. Ze is ook aan het bidden voor sneeuw, en ik vertelde haar dat er zelfs nu al sneeuw is, ze heeft geen idee wat het is, een foto zegt niet zo veel. Ook Mary en Sarah zien uit naar onze reis, gelukkig gaat het goed met Sarah en ze is zelfs over gegaan naar P7, ondanks haar 7 weken ziek zijn. Ons huis vordert, maar nu erg langzaam, er zijn verschillende dingen die niet helemaal goed zijn, maar om de werknemers dan weer te pakken te krijgen... Of ze zeggen dat iets in 2 weken klaar is en dan is er na 6 weken nog helemaal niets gedaan, maar ik moest wel een aanbetaling doen. En dan gaat er weer veel energie in zitten om dat geld terug te krijgen... Kortom ik kan best een vakantie gebruiken!! We zullen in Goes verblijven, waar lieve vrienden onderdak voor hebben gevonden. Ik kom nu met een invasie...5 vrouw sterk!! We mogen ook weer voor controle naar het Erasmus ziekenhuis komen, daar ben ik erg blij mee, vooral voor Sarah's hart. En een Nederlands Kerstfeest vieren... dat is ook erg speciaal voor mij. Dingen gaan soms heel anders dan je plant, ik had nooit kunnen denken dat ik met 4 Oegandese dochters Kerst in Nederland zou vieren, en nu is het realiteit.

Ik wens jullie een heel mooi Kerst feest toe en Hoop voor de toekomst!

PS en misschien wel een witte Kerst, als Helen's gebeden uitkomen!!

*Els +
Mary, Sarah, Helen
en Catherine*

Adres: Els van Teylingen, PO Box 792, Soroti, Uganda
Email : info@amecet.org of els@amecet.org Blog: WWW.amecet-soroti.blogspot.com
Giften: Giro 3131137,p/a Hornikswei 69, 4464 AT Goes
Belasting aftrekbaar: via JMEO, Mussenkampseweg 32, Heerde. Rabobank 32.65.21.062,
ABN Amro Bank 45.92.09.965

met vermelding van: [Els in Soroti](#) of [YWAM Soroti Amecet](#)

Mijn nieuwsbrief wordt verstuurd door mijn gemeente, de Rafael Gemeente in Goes. **Als je de brief liever per email wilt ontvangen, mail dan even naar : nieuwsbriefels@gmail.com** Ook adres wijzingen kunnen via dit email adres gaan of via: **W. Alexanderlaan 1, 4461 TN Goes**